

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi M. O.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie o sygn.
II AKa 196/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 5 marca 2024 r.,

odrzuca skargę.

]

UZASADNIENIE

M. O. (dalej: „Skarżący”) pismem z 22 stycznia 2024 r. złożył skargę na
przewlekłość postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w
Poznaniu pod sygn. akt II Ko 46/23, domagając się:

1. wydania Sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia, poprzez wyznaczenie
terminu rozpoznania sprawy w przedmiocie odszkodowania za niesłuszne
tymczasowe aresztowanie;
2. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz Skarżącego kwoty 20 000 zł;

3. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Poznaniu kosztów niniejszego postępowania.

W uzasadnieniu skargi na przewlekłość postępowania Skarżący stwierdził, że sprawy o zasądzenie odszkodowania mają charakter priorytetowy i powinny być rozpoznane w pierwszej kolejności. W ocenie Skarżącego w niniejszej sprawie nie ma żadnych świadków, ani nie są wymagane dodatkowe czynności procesowe, które mogą się składać na późniejsze jej rozpoznanie. W ocenie Skarżącego dobro wymiaru sprawiedliwości jest zagrożone, gdy nie następuje rozpoznanie sprawy w rozsądnym terminie. Warunkiem szybkiego rozpoznania sprawy jest zaś szybkie i sprawne prowadzenie postępowania. Końcowo Skarżący stwierdził, że Sąd Apelacyjny w Poznaniu nie wyznaczył terminu rozprawy przez około 6 miesięcy.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w piśmie z 7 lutego 2024 r. wniósł o oddalenie skargi na przewlekłość postępowania wyjaśniając, że akta sprawy, której dotyczy skarga przekazano Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu 5 lipca 2023 r., w celu rozpoznania apelacji pełnomocnika Skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 12 kwietnia 2023 r. Zarządzeniem z 21 czerwca 2023 r. sprawę przyjęto to rozpoznania, zaś termin rozprawy apelacyjnej wyznaczony zostanie z kolejnością wpływu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych z art. 6 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych. Zdaniem Sądu Najwyższego skarga nie zawiera bowiem drugiego z wymaganych elementów tj. nie przytacza okoliczności uzasadniających żądanie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania, przed jakim organem, doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez dany sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Skarga wniesiona przez Skarżącego, nie wskazuje konkretnych czynności procesowych, które zostały podjęte przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle, a które miałyby prowadzić do przewlekłości

postępowania. W szczególności nie spełnia warunku z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość ogólne stwierdzenie, że sprawy o zasądzenie odszkodowania mają charakter priorytetowy i powinny być rozpoznane w pierwszej kolejności, zaś w ocenie Skarżącego w niniejszej sprawie nie ma żadnych świadków, ani nie są wymagane dodatkowe czynności procesowe, które mogłyby prowadzić do wydłużenia postępowania. s. 2-3 skargi na przewlekłość postępowania).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 tej ustawy odrzucił skargę.

[SOP]

(r.g.)